

AKO SI NAKRESLIŤ

NAJLEPŠIU KAMOŠKU
SARA SHEPARDOVÁ

Albatros

Ako si nakresliť najlepšiu kamošku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Sara Shepardová

Ako si nakresliť najlepšiu kamošku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

AKO SI
NAKRESLIŤ
NAJLEPŠIU KAMOŠKU

AKO SI
NAKRESLIŤ
NAJLEPŠIU KAMOŠKU

SARA SHEPARDOVÁ

Albatros

Sara Shepard: Penny Draws A Best Friend
Copyright © 2023 by Sara Shepard and Alloy Entertainment, LLC
Produced by © Alloy Entertainment, LLC, New York

alloy**entertainment**

First published in the United States of America
by G.P. Putnam's Sons, an imprint
of Penguin Random House LLC, 2023
Translation © Ivana Cingelová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto
publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3498-1
ISBN e-knihy 978-80-566-3511-7 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3512-4 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3510-0 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Henry a Kristian, táto kniha je pre vás.

MILÝ COSMO,

pani Hinesová, naša učiteľka pocitov, vraví, že by som mala začať: *Milý denníček*, ale znie mi to ako niečo pre baby. Dobre, aj ja som baba, ale myslela som iné baby v našej triede. Také tie, čo sa natria-sajú ako nejaké slávne *tiktokerky*.

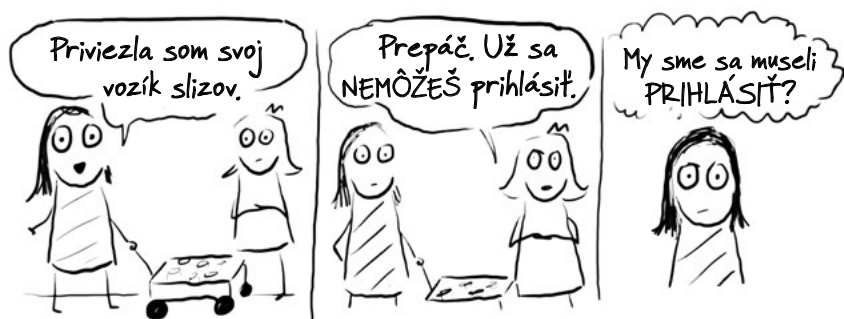
A tým myslím teba, Riley Millerová.

Chodíme do tej istej triedy, odkedy sme si v škôl-ke spievali do-re-mi-fa-sol-la-si-do, aj keď by to Ri-ley nikdy nepriznala.

Riley minulý rok založila Slizový klub. Hovorila ti niečo také tie antistresové slizy v malých plechovkách s vtipnými menami ako *Kreatívny bojovník* alebo *Geniálna hlavička*, ktoré si môžeme nosiť do školy? Tak Riley všetkým cez prestávku povedala, aby ich postavili do radu, a potom vybrala tie s najlepšou vôňou.

Ibaže do Slizového klubu nemohol vstúpiť len tak hocikto. Iba jej kamošky.

Takže moja najlepšia kamoška Violet Vanceová a ja sme založili konkurenčný klub. Blatový klub. Zamerali sme sa na blato okolo školy. Vedel si, že blato z bejzbalového ihriska je úplne iné ako blato spod šmýkačky? Vstup bol voľný, ale nikdy sme sa nerozbehli. Začala ma znepo-

kojovať špina, čo mi ostávala pod nechťami. Čo je zrejme dôvod, prečo chodím k pani Hinesovej, našej učiteľke pocitov.

Ale páči sa mi predstava, že budem niekomu písať. Rozmýšľala som, že budem písať mame, ale bála som sa, že to mama nájde a pomyslí si, že si to má prečítať.

Napadlo mi, že budem písať Violet. V škole si posielame lístočky s kresbičkami – je to také naše. Takisto som rozmýšľala, že budem písať svojmu mladšiemu bratovi Džúsikovi, ibaže Džúsik ešte nevie čítať, a aj keby to vedel, chcel by čítať iba o *monster truckoch*.

Potom som dostala nápad. Mohla by som písať Cosmovi, svojmu psovi. Nevie hovoriť a pravdepodobne nevie ani čítať, a občas zožerie ovládač od telky, a ja potom v noci nespím.

Ale Cosmo je verný a milý, a nikdy by som sa pred ním necítila trápne pre niečo, čo sem napíšem. Navyše sa bojíme tých istých vecí. Búrok. Delobuchov. Balónov. Klaunov. Cosmo ma chápe.

Takže tak. Píšem Cosmovi.

Som rada, že sme si to ujasnili.

AKO SI NAKRESLIŤ NAJLEPŠIU KAMOŠKU

Milý Cosmo,

aha, píšem listy svojmu psovi... Čo hovoríš? Je to lepšie, ako keď ťa škrabkám po zadku? Asi nie, ale keď som ti včera prečítala svoj prvý zápis, vyzeral si, že ťa to zaujíma.

Každopádne, Cosmo, dnes bol prvý školský deň. Tento rok budem piatačka.

V piatej triede môžeš dostať jedného z troch triednych. Dokopy sú ako tri medvede z rozprávky o Zlatovláske. Pani učiteľka Dunphyová je príliš prísna. Pani učiteľka Lettsová je celý čas našťavaná. A pán učiteľ Glenn je tak akurát, pretože má v triede kopu nafukovacích zvierat, Frankenstein v životnej veľkosti, blikajúce vianočné svetielka a točiacu sa diskogulú. Keď dec-ká o tretej poobede vyjdú z jeho triedy, vyzerajú, akoby to poriadne prehrali v herni. Všetci ho zbožňujú.

Naši rodičia predvčero dostali info o tom, ku komu budeme patriť. Chcela som pána učiteľa Glenna, ale dostala som pani učiteľku Dunphyovú, tú prísnu. Poprosila som

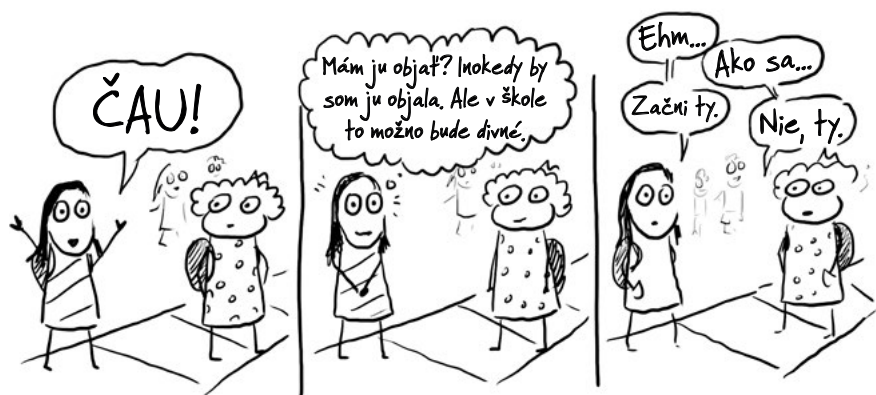

mamu, aby zavolala Violetinej mame, pretože Violet ani ja nemáme vlastné telefóny. Violet bola ešte v tábore, ale pani Vanceová povedala, že aj Violet dostala pani učiteľku Dunphyovú. Takže sa mi uľavilo.

Violet mi fakt chýbala. Celé leto bola v tábore. Bol to špeciálny gymnastický tábor na vidieku a cez voľné víkendy ostala u príbuzných, ktorí žijú neďaleko. Zvyčajne sme v lete vytiahli z garáží nepotrebné kartóny a celé ich pomaľovali alebo sme natáčali vlastné správy, dokonca aj s počasím, zaujímavosťami z okolia a reklamami. Snažila som sa toto leto urobiť jedno aj druhé sama, ale stihla som dokončiť len polovicu maľby bieluhy morskej na stredne veľkom kartóne. Ale poslala som Violet mejlom videá so správami a ona povedala, že sú super. Najpyšnejšia som bola na mimoriadne spravodajstvo o miestnych stánkoch s limonádou.

Ale pred začiatkom školy som sa s Violet vôbec nevidela, pretože rodičia ju vyzdvihli z tábora len včera a potrebovala si ísť kúpiť všetky

školské pomôcky a nové topánky. Takže som sa mega potešila, keď som ju zbadala na chodníku pred školou. Ibaže celé to bolo také divné.

Chcela som sa s Violet podeliť o milión dôležitých vecí. Opýtala som sa jej, ako bolo v tábore. Violet vyzerala fakt nadšene.

Riley? Akože Riley Millerová? Chúďa Violet. Nemôžem uveriť, že mi to doteraz nespomenula. Museli to byť muky.

S Violet sme najlepšie kamošky od prvého dňa druhej triedy, keď sme obe chceli maľovať tú istú tekvicu. Obom sa nám tak veľmi páčila, že sme sa ju rozhodli namaľovať spolu.

Odvtedy milujeme kreslenie. Každý rok sa prihlásime do umeleckého krúžku, ktorý mávame po škole. Pripravíme spoločný projekt na školskú výstavu. A máme tradíciu, že v prvý školský deň prinesieme tej druhej jej vlastnoručne nakreslený portrét. Viem, že je to hlúpe, pretože spolu zvyčajne strávime celé leto, ale je to super bonus k prvému školskému dňu. Minulý rok som vďaka kresbe od Violet zvládla všetok ten stres, keď som dostala strašnú lavicu. Netuším, čo by som bez nej robila.

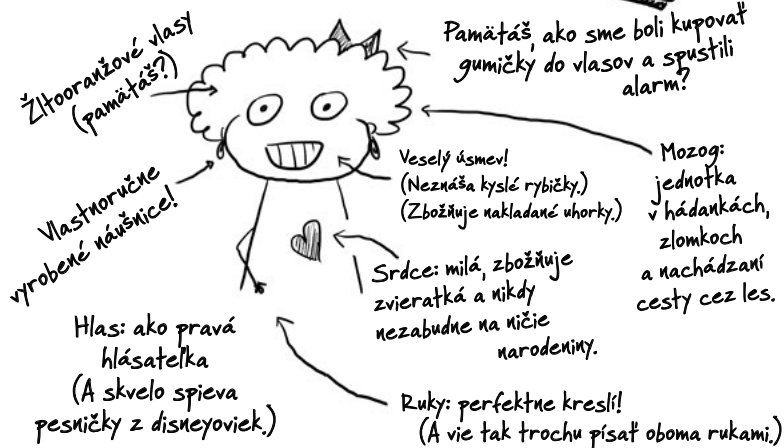
Cez leto som usilovne pracovala na Violetinom portréte. Namiesto toho, aby som nakreslila jej realistickú verziu, som sa rozhodla zobraziť, čo pre mňa znamená ako najlepšia kamoška. Začala som premýšľať, že by to mohol byť prototyp

na youtubový návod na tému. *Ako si nakresliť najlepšiu kamošku.* Vyzeral by nejak takto:

1. Začnite veselými veľkými očami, ktorým sa v kútikoch zjavajú vrásky, keď zavtipkujete.
2. Potom nakreslite uši. Nezabudnite pridať náušnice, ktoré ste minulý rok vyrobili z modelovacej hmoty na pečenie. (Skoro sme nám podpálili dom, pretože sme nesprávne nastavili rúru.)
3. Pridajte kučeravé vlasy v ich prirodzenej farbe, nie tej, ako keď ste sa ich doma snažili prefarbiť. (Mali byť ružové, ale vyzerali ako dopravný kužeľ.)
4. Zamyslite sa aj nad tým, čo nevidíte: napríklad nad tým, v čom je dobrá, ako premýšľa a čo sa skrýva v jej srdci.
5. Nezabudnite na súkromné vtipy.

Prehľad som kresbu napoly ako blahoželenie. Na prednú stranu som napísala tieto pokyny. Moja kresba vnútri vyzerala takto:

VIOLET VANCEOVÁ - moja najlepšia kamoška!

Naše najvtipnejšie súkromné vtipy:

- „Ako sa jedia cereálie?“
- „Jaááúú!“
- „Zlomí sa mi mozgová kosť!“

Nevedela som sa dočkať, až jej ju dám. Podala som jej ju na chodníku, ešte než sme šli dnu.

Dlho sa na ňu pozerala.

A nič nepovedala. Začalo to byť také divné.
Urazila som ju nejako? Zabudla na našu tradíciu?
Ale potom:

Akože, jej kresba sa až podozrivo podobala na kresbu z minulého školského roka, pred letných prázdnin. Akoby ju vôbec nevytiahla z rucksaku.

Ale to je v poriadku. Zrejme v tábore nemala čas na kreslenie. A hoci sme boli celé leto odlúčené, onedlho sa všetko vráti do starých koľají.

Naozaj. Bude to mega školský rok.

DŽÚSIK

Milý Cosmo,

mala by som ti povedať o Džúsikovi, aj keď ho pravdepodobne už poznáš. Alebo... poznáš jeho meno? Možno ho poznáš len podľa čuchu. Niekde som čítala, že keď pes oňuchá miesto, kam iný pes nacikal, vyňuchá stadiaľ tajnú správu – správu, ktorej rozumejú iba psy. Zrejme je to niečo ako *Čau* a *Ukradol som kus pizze*, a *Rád oňuchávam zadky*, ale čo ak je to niečo oveľa dôležitejšie? Stavím sa, že psy sú v skutočnosti veľmi múdre.

Každopádne, Džúsik je môj mladší brat. Má štyri roky. Popravde sa volá Noah, ale už ho tak nevoláme.

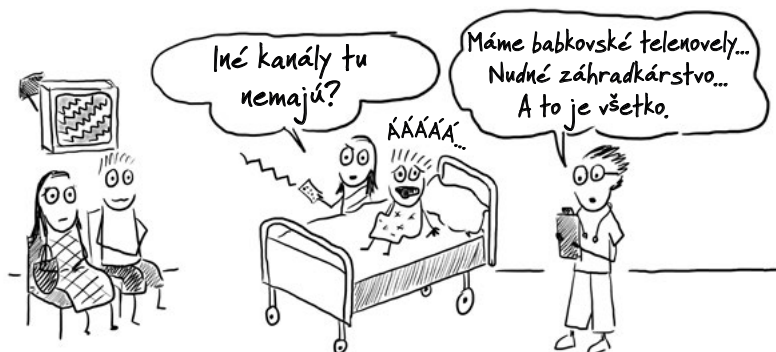
Keď dostaneš zápal hrtana, zrazu nemôžeš dýchať. Zvyčajne sa to stáva uprostred noci a rodičia

Ľa akurát tak môžu zobrať na pohotovosť – hlavne ak panikáriš ako Džúsik. Naši tam väčšinou chcú ísť spolu, takže tam dotiahnu aj mňa.

Prvýkrát som tam o tretej v noci mala pocit, že prežívam naozajstné dobrodružstvo. Ale na pohotovosti začne byť fakt veľmi rýchlo nuda.

Džúsikovi sa tam nikdy nepáčilo. Problémy s dýchaním znejú tak desivo. Ale lekári a sestričky nik-

dy nepôsobili znepokojene. Občas si dali dosť načas, kým vôbec prišli na vyšetrovňu. Nikdy som nechápala, prečo sa Džúsikovi všemožne nesnažia pomôcť.

Jediné, čo Džúsika pri čakaní na lekárov upokojilo, bol džús od sestričky. Prestal vďaka nemu myslieť na to, že sa mu zle dýcha. Bol to taký malý zázrak. Džúsik býval chorý tak často, až to došlo do bodu, keď stačilo, že prišiel na pohotovosť, a lekári a sestričky hneď vraveli:

Aj lekári ho začali volať Džúsik. A potom celá nemocnica. Džúsikovi sa jeho prezývka páčila. Takže keď bol cez leto na zápise do škôlky, učinil dôležité rozhodnutie.

Takže tak. Dnes ráno sme museli odviezť Džúsika do škôlky. Nie je to vždy ľahké. Dnes ráno to naozaj nebolo ľahké. Bol druhý deň školy a ja som chcela prísť skôr, aby som sa pred vyučova-

ním mohla porozprávať s Violet. Včera sme mali toľko prvodňových vybavovačiek, že sme sa skoro nebavili. A potom mi po škole povedala, že musí ísť domov.

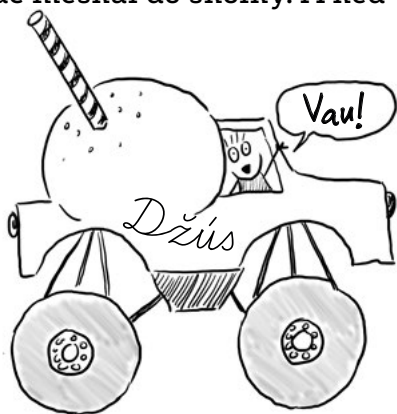
Ale Džúsik sotva hýbal nohami. Alebo skôr sotva točil kolesá.

Vieš, Džúsik miluje *monster trucky* a rád sa hrá na slávneho šoféra. Jeho *monster truck* sa volá Džús.

Každopádne, čím dlhšie Džúsik predstieral, že šoférije Džús, tým viac meškal do škôlky. A keďže ma mama viezla do školy až po ňom, znamenalo to, že som meškala aj ja.

Keď sme dorazili k Džúsikovej škôlke,

začal plakať, že šoféri *monster truckov* nechodia do školy. Mama ho začala ťahať napred. Vtedy sa Džúsik zmenil na takzvanú handru na zemi.

Veľmi som meškala. Rozhodne som premeškala príležitosť pokecať si na chodníku pred školou s Violet. Vlastne akurát práve teraz zvonilo na hodinu.

Predstavila som si, ako moji spolužiaci vchádzajú dnu a odkladajú si veci do skriniek. Čo som premeškala? Čo ak sme mali prvotýždňovú písomku? Čo ak pani učiteľka Dunphyová rozhodovala o niečom, čo ovplyvní celý zvyšok roka – napríklad o zasadačom poriadku alebo o tom, s kým budeme vo dvojici na projektoch? Chcela som byť vo dvojici s Violet, ale ak budem meškať, ostane